

Brana (Fetish Beat): "Svi su kao urbani, a furaju se na etno"

25. 10. 2012.

*U petak 19. oktobra u inspirativnom prostoru "Leila", relativno skoro otvorenoj prodavnici gramofonskih ploča, knjiga i umetničkih predmeta u okviru koje se nalazi i prijatni caffe bar u centru Beograda, uz prisustvo velikog broja prijatelja, među kojima je bilo i puno poznatih ličnosti od glumaca, umetnika do muzičara i novinara, održana je promotivna žurka povodom najnovijeg spota **Fetish Beat** na kojoj su pored alfe i omega ove grupe, **Branislava Anđelkovića**, govorili Branimir Lokner i Zoran Paunović (na slici ispod). Iskoristili smo priliku i u prijatnoj atmosferi popričali sa Branislavom.*

Debi album "Sintetika" objavljen je tokom septembra 2010. godine. Činjenica je da je materijal naišao na reakciju javnosti i da se o njemu prilično pričalo. Ipak, veliki broj potencijalnih konzumenata i dalje nije dovoljno informisan, ko je u stvari i šta Fetish Beat? Kako bi ti svojim rečima opisao muziku iza koje stojiš, potpisuješ, i koja se našla na pomenutom debiju?

Projekat Fetish Beat je pre svega emocija i poruka iskazana muzikom. Pesme nastale iz autentične potrebe da se emotivnim stanjima i slikama nađe forma koja će ih „raščiniti“, da tako kažem, i osloboditi autora, a donekle i slušaoce, njihovog arhetipskog bremena. Umetnici po sudbini, verovatno ne i zanatlije-zabavljači, će svakako znati o čemu govorim. Muzika sa prvog Fetish Beat albuma „Sintetika“ je samo naizgled žanrovski heterogena – rock, dark pop, ska, reggae – ali konceptualno to je jedna jedinstvena priča, sa početkom, dešavanjem i krajem. Gotovo kao životni pozorišni komad, čije izvođenje jeste zapravo realnost. Fetish Beat je zamišljen kao bend čvrstih istomišljenika, srodnog muzičkog senzibiliteta. Nije jednostavno okupiti takvu ekipu ljudi, pogotovu danas. Što se tiče reakcije javnosti, koju u suštini generiše televizija, nju je potrebno neprestano provocirati na nivou skandala i kvazi-spektakla. Čuvena maksima Andyja Warhola da će u budućnosti svi imati svojih 15 minuta slave je digitalizacijom informacije rastegnuta do minus beskonačnog. Nekada je pojedinac tragao i, ako ima sreće, otkrivao čudesnost neke knjige, pesme, slike, a sada se autorima nameće uloga marketing promotera koji nude svoj proizvod od vrata do vrata. Kao usisivač. Ja to neću da radim. Kome treba dobra muzika, neka se potruži da je sam otkrije. Znaš kako se kaže: sloboda se ne dobija na poklon, ona se osvaja.

Tvoje autorske ideje su influentne u određenoj meri i ovdašnjim novim talasom iz 80-ih godina. Koliko je pomenuti pravac uticao na tvoja razmišljanja i generalno autorske stavove, i koji je po tvom mišljenju bio najintersantniji period za delovanje jednog benda na ovim prostorima? Sedamdesete, osamdesete, devedesete ili sadašnji trenutak?

Muzika koju čovek sluša je zapravo uzvratna refleksija životnog stila, pogleda na svet, ličnog stava. To nije pozadinska zvučna kulisa, ambijentala koju puštaju u šoping-molovima, muzika za lift. Kasne šezdesete i rane sedamdesete su svojom muzičkom i duhovnom progresivom formirale mnoge od nas. Kao nekakva trajna vakcina protiv gluposti, koju si primio (ili nisi)

kao tinejdžer. Na to su se nadovezale osamdesete sa novim talasom, i na toj nekoj relaciji treba tražiti i moje muzičke korene. To je ujedno bilo i kreativno najinteresantnije vreme. Gledao sam gomilu koncerata, od Buddy Richa u Beogradu i Erica Claptona u Jerusalimu, preko Rolling Stonesa u Beču i Rogera Watersa u Londonu, do Stephena Stillsa u Čikagu i Allman Brothers Banda u Njujorku. Ko je rastao na Doorsima, Hendrixu, Dylanu, Bob Marleyu, CSN&Y, Led Zeppelinu, Pink Floyd i ostalom, može samo uz pomoć lobotomije da se pretvori u slušača turbo-folka, festivalskog škarta i sličnih mentol bombona. Pazi, svi su kao ono urbani, a furaju se na etno! Sadašnji trenutak je, što se masovnog (ne)ukusa tiče, čista poljoprivreda! Mada, istinska vrednost i onako uvek bude priča za neki relativno uži krug.

Tvoj CD je tehnički izuzetno opremljen, i svi oni koji su imali priliku da ga nabave, mogli su se uveriti u koloritno bogatstvo ilustracija, kao i veliki booklet. Koliko sama vizuelizacija zauzima mesta u generalnom konceptu Fetish Beata?

Osećaj kada prvi put uzmeš u ruke dobro i originalno urađenu ploču ili knjigu se ne zaboravlja. Nisam hteo da to bude nešto što će se deliti uz prašak za veš ili telefonske tarifne pakete. Album „Sintetika“ Fetish Beata ima booklet od 44 strane, sa odličnim fotografijama Milice i Jovane u subverzivnom fetish outfitu (Milica se inače pojavila i u decembarskom broju Playboya), koje je uradio Vlada Tatarević docent fotografije na FPU. Savršeni dizajn omota i samog CD-a, sa dosta grafičkih detalja, osmislila je vanserijska dizajnerka Marija iz pariskog studija After Moon. Ja sam vizuelan tip, važna mi je dubina impresije, pogođena simbolička

nijansa, lepota sa smislom. Album je pravi diskofilski dragulj, i nećemo ponavljati tiraž (mada sam krenuo da razmišljam i o vinilnom izdanju), tako da će mu vrednost nesumnjivo samo rasti.

Na albumu si saradivao sa nekoliko ovdašnjih cenjenih muzičara, instrumentalista. Koliko je njihov doprinos bio bitan za sam finalni izgled albuma i da li si zadovoljan krajnjom produkcijom?

Imao sam veliku sreću da mi producent bude Marko „Kića“ Nježić, nekadašnji gitarista Vroooma, a već godinama član Bajaginih Instruktora, koji je moje autorsko viđenje savršeno osetio i dao mu dodatnu dimenziju i eksplozivnost. Snimali smo i producirali album cele dve godine, da materijal sazri i uklopi se, i taj ozbiljan rad se čuje na ploči. Moćan i pun zvuk, sa bogatim produkcijskim detaljima, koji te potpuno obuzme. Što kaže jedna moja prijateljica vojvođanka, sedneš u kola, pustiš CD Fetish Beat, i ritam te toliko podigne da ne skidaš nogu s gasa do Beograda. Ja sam radio gitare i vokal, a bas, klavijature i deo gitara je radio Kića. Bubnjeve je svirao Bane Potić, takođe bivši član Vroooma, a violinu u završnom Gipsy-swingu svira Nidža iz Orthodox Celts. Saksofon i trubu su u dve pesme radili ljudi koje ćemo, iz određenih razloga, zvati Džekil i Hajd. Inače, moja dva stara drugara, danas vrhunski profesionalci muzičke industrije u regionu, su me zavitalavala da sam megaloman kao Džoni Štulić, jer sam stavio čak 21 pesmu na prvi album. Da i ne pominjem da je to bio težak izbor između preko 60 demo snimaka koje smo uradili.

Fetish Beat još uvek nije sastav koji svira uživo. Da li se na tom planu mogu očekivati određeni koraci koji bi omogućili i da se ovdašnja publika informiše kako te pesme "izgledaju" na koncertnom podijumu?

Pada mi na pamet izjava Jasenka Houre iz Prljavog Kazališta, da nije navikao da svira s „plaćenicima“. Prvi pank bend koji sam imao u gimnaziji bio je u otkačenom sastavu: gitara, klavir i violina. Još gore od Discipline kičme! Nažalost, od tih ljudi sam, igrom sudbine, jedini ja živ. Čitam trenutno autobiografiju Gregga Allmana „My Cross To Bear“, koji je izmenjavao dosta ljudi u bendu, i koji ističe kako je teško oformiti bend sa dobrom međusobnom hemijom, ali i bazu pravih fanova, za šta su potrebne godine. Fanovi na Facebooku su u 90% slučajeva internetske „mrtve duše“ od kojih nema realne podrške. Imaj pritom u vidu da je rock

bezmalo muzika prošlosti i da neki ekonomski rezon praktično i ne postoji. Ne mogu da sviram s čovekom ako nemamo srodan vajb, blizak kulturni background, ako se ne poznajemo. Mora da se desi ona prava hemija i magija benda da bi se stvorila energija kojom zračiš na sceni. Ovde možeš na prste da nabrojiš profesionalce sa svojim višedecenijskim stalnim postavama, često sa međuljudskim odnosima na ivici pucanja, a uz to imaš gomilu polu-hobista, koji žive od tate i mame, sasvim drugih poslova koji im pojedu vreme, ili eventualno tezgare po kafićima. Kako tu naći neku sredinu? Ozbiljna rock scena u Srbiji je čista iluzija, što dokazuju i one dve ipo TV rock emisije koje još postoje i emituju se u najnegledanijim mogućim terminima. Jedini naš rock časopis je nedavno ugasio svoje štampano izdanje. Izgubio se entuzijazam. Pokušavam da nađem ljude koji će verovati u Fetish Beat priču, sa nekima sam već razgovarao. Dosta sviram, imam odličnu opremu, i gomilu ideja. Na kraju krajeva, životni pasijans se nekad otvori i na sasvim neočekivanim stranama. Jedno od rešenja je i mešavina živih instrumenata i matrica, semplova, što se legitimno praktikuje u post-rocku. Tako, recimo, rade domaći Goribor i britanski bend Maybeshewill, čiji sam nastup nedavno gledao. Možda je rešenje i u novim mladim ljudima? Evo otvorenog poziva za njih! Posebno bih voleo da imam neku opaku basistkinju!

Urađen je još jedan spot. Ispričaj nam malo više o samoj njegovoj realizaciji, i koliko je do sada snimljeno video klipova koji sa te strane pokrivaju album?

Organizovati snimanje dobrog i profesionalnog spota je vrlo zahtevno. Do sada smo ekranizovali četiri spota, za pesme „Devojčica“, „Prođe godina“, „Odakle dolazi leto“ i najnoviji za naslovnu numeru „Sintetika“, koji smo radili u Bitef teatru. Sasvim je različito slušati muziku, i gledati je „pokrivenu“ nekom video formom. Nažalost, pesme koje nemaju YouTube klip gotovo kao da i ne postoje. Jedna moja prijateljica je iz fazona pitala maloletnu nećaku šta je to gramofon i, pazi, klinka nije znala. Nosač zvuka je, kao takav, potpuno ustupio mesto vizuelnoj virtuelnosti neta. U svakom slučaju, napravili smo odličan spot sa jasnom porukom i komunikativnom estetikom. Teodora, Irena i Tea, sjajne mlade igrarike iz Beogradskog igrackog centra, svojom koreografijom, kostimima i maskama, predstavljaju klonirane lutke, robotizovanu erotiku, dok model i dizajner Ina Kovačević mističnom elegancijom priziva iskonske sile prirode. Ambijent Bitefa svemu daje industrijsku korozivnost, tako da spot u celini razbija! Sviramo Roske (sa Herr Major bajkerskom kacigom!), Vlada, i ja. Ovo mi je prvi spot sa belim Fender Stratocasterom, koji sam nabavio 2011. u Njujorku. Spot je rađen sa dva

Canonova EOS 5D Mark II aparata, gomilom objektivna i Steadicamom, a montirao ga je dinamični znalac Obrad Popović iz Beomedije, i naravno majstorski režirao Ivan Vučković. Planiramo još četiri spota sa ovog albuma, verovatno za „Lep dan“, „Zid“ i prelepu bajkovitu pesmu „Snežna kraljica“. Mada mislim da bi i Gipsy-swing numera „Mrtav i beo“ u nekoj kafanskoj srči super izgledala. Za spot je prvenstveno bitna ideja, ali i tehnička realizacija, koja mora da bude na profesionalnom nivou. Otići u betonsku garažu ili na livadu sa gitarom i amaterskom kamerom je jeftino, ali onda baš tako i izgleda.

Planovi za budućnost i kada se može očekivati realizacija novog albuma?

Rad na drugom albumu počeli smo sredinom jula, i bubanj i bas su već prilično uznapredovali. Drugi CD će takođe imati 21 pesmu i biće, verujem, još poetičniji i emotivniji od prvog. Osim odličnih pesama, oko kojih smo se producent Kića Nježić i ja dosta razmišljali da li da ih uvrstimo još na prvi album, kao što su npr. "Pomračenje meseca", "Kraljica cimeta i vanile" ili "Crna pesma", ima i potpuno novog materijala, npr. numera "Plan", i predivna balada "Treća nedelja bez tebe". Pustićemo da sve to "legne" i razvije svoju unutrašnju snagu, uz prašteće aranžmane i najsavremeniju produkciju. Ne mogu reći u kom tačno trenutku će sve biti spremno za objavljivanje, ali veruj mi na reč, biće vredno čekanja!

Intervju: Branimir Lokner i Dragiša Radulović

<http://www.timemachinemusic.org/2012/10/brana-fetish-beat-%E2%80%9Csvi-su-kao-urbani-a-furaju-se-na-etno%E2%80%9D/>